

Zeflemeaua

ĂPARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR:

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

GREVA BĂRBIERILOR

Clientul: Te conjur, pentru Dumnezeu, isprăvește-mă, m'ai ras numai p' o parte!

Bărbierul: Imposibil domnul meu, vino și dumneata altădată; acum nu pot, s'a declarat greva generală. N'auzi pitpalacul și chitarele cum sună și ne chiamă la luptă? Nu vezi bricelele cum se ridică amenințătoare? Vom tăia cu mașina No. zero în carne vie și dreptate ni se va face! Acei cari se împotrivesc vor fi rași de pe fața pământului! Traiască greva, traiască d. Spanac veneratul nostru șef!...

INTERPELAREA d-lui TITU FRUMUȘANU

Citesc în ziare că d. Titu Frumușanu, deputat și primar din Târgu-Jiu, va anunța ministrului de instrucție o interpelare privitoare la escluderea din toate școalele și pentru tot-d'auna a elevului Titi Balănescu.

Ce grozăvie a făcut acest tânăr ca să fie lovit cu o atât de gravă pedeapsă? A asasinat vr'un profesor? A dat foc școlii unde învăța?... Ce crimă mare a comis? Pentru că, de sigur, s'a făcut vinovat de-o neleguire fără seamăn, dacă autoritatea școlară a găsit cu cale, în înțelepciunea ei, să-i spună:

— Ești așa de pervers și atât de infam, băete, în cât nu meriți să te bucuri de binefacerile instrucțiunii într-o țară în care adesea se pun în funcțiune oameni condamnați pentru hoție, iar de pe catedre predică morală alcoolici destrănați sau escroci arătați cu degetul pe uliță!...

Am cercetat, curios, cauza acestui soi de *maxima capitis deminutio* școlară. Și ce am descoperit? Că elevul Balănescu a fost dat afară din toate școlile și pentru tot-d'auna, printr-o decizie iscălită de d. Ghiță Adamescu, secretarul general al ministerului de culte, în urma raportului directorului școlii respective, pentru că *acum doi ani ar fi scris* o corespondență din Târgu-Jiu publicată în dispărutul ziar «Moș Teacă».

Am rămas indignat de ușurința scandaloasă cu care acești domni se joacă cu viitorul bieților copii, de răutatea meschină a celor cari au purtat marea vitejie d'a se răsbuna ast-fel în potriva unui slab și nepuținșos școlar.

De mai bine de doi ani, în ultimul timp al apariției lui «Moș Teacă», nu mai mă ocupam cu publicarea corespondențelor din provincie ale acestui ziar, însărcinat fiind cu această treabă un tânăr publicist. Mai mult încă, mărturisesc că de cele mai multe ori nici măcar nu le citeam după ce se tipăreau. De numele elevului Balănescu acum aud pentru întâia dată. Mi'nchipui însă că, dacă în acea sărmană corespondență erau lucruri atât de teribile, ele ar fi fost remarcate și de alții, și chiar atunci imediat, căci

doară nu pretind d. Ghiță Adamescu și domnul Ics directorul cu pricina că dumnealor sunt mai cu moț în chestiuni de moralitate decât toți cititorii din țara românească.

Să nenorocești un copil, să-l arunci afară din rîndurile oamenilor, să-l pui în imposibilitate d'ași forma mai tirziu poate o carieră strălucită, după ce ai trecut două ani de cînd a scris cite-va rînduri într'o gazetă, timp în care se prescriu chiar delict prevăzute în codul penal: e suspect și revoltător.

Doamne, dar dacă pentru o ast-fel de bagatelă un nevîrstnic primește o osîndă așa de excepțională, atunci eu și cu d. Ghiță Adamescu, oameni cu doxă matură, de cite ori ar fi trebuit să avem etatea lui Mathusalem pentru a putea ispăși complect în fundul ocnei cite ne-au scăpat din condei pe la diferitele gazete pe unde am colaborat?

Sute de ani de muncă silnică, dragă domnule Adamescu, n'ar fi suficienți, te încredințez.

Și ia mai gîndește-te o leacă, scumpe domnule Adamescu, — ca să'l las la o parte pe domnu Ics directorul cu pricina, — ia consultă-ți o clipă suvenirele copilăriei.

Sunt convins că în clasa I-a primară ai furat o peniță de la vecinul d-tale de bancă; în clasa II-a ai lovit în cap cu un «ichiu» de plumb pe un conșcolar cu care te jucai arșice; în clasa III-a ai rămas dator cinci-spre-zece bani unui rahagiu din care nu i-ai achitat nici pînă azi de cit o singură rată de cinci parale; în clasa IV-a primară pun rămășag că, pe cînd fumai ascuns la privată un chiostec de țigare, șterpelit d'acasă, ai înjurat de nu știu ce lucru sfînt pe profesorul dumitale care te luase de urechi fiind că nu știuseși lecția. Dacă ai fi avut talentul literar ce se manifestă azi în circulările d-tale de la minister, fără îndoială, injurătura verbală ai fi transformat-o într'un articol publicat în *Secolul XX*.

Viitorii d-tale biografi vor complecta aceste interesante date, nu merg mai departe să reîmprospățez și amintirile d-tale de licean, și te rog să 'mi ierți limbajul familiar ce sunt silit să 'ți tiu.

Te întreb însă:

Dacă pe vremea aceea s'ar fi în-

tîmplat ca directorul școlii ce frecventai să fie ca domnul Ics? Dacă pentru afacerea peniței, pentru lovirea conșcolarului, pentru chiulul tras rahagiului și pentru injurătura de la privată, dacă pentru toate aceste nevinovate puerilități te dădea afară din toate școalele din țară și pentru totdauna?

Azi n'ai mai fi fost secretar general al ministerului de instrucție, stimate domnule Ghiță Adamescu, și de și unii răutăcioși susțin că n'ar fi fost rău să se întîmple așa, eu totuși pretind că o atare pedeapsă ar fi fost o stupidă barbarie.

Nu pledez aici procesul elevului Balănescu. Am luat numai condeiul ca să'mi arăt indignarea ce mi-a produs o cruzime ineptă îndreptată în potriva unui sărman școlar. Procesul acesta îl va pleda cu mai mult talent oratorul inteligent ce va supune cazul d-lui Haret printr'o interpelare la Cameră. Sunt sigur că îl va cîștiga. Ceea ce aș cere eu însă, nu e numai revocarea straniei deciziuni ministeriale. Aș cere mai stăruitor să se ia măsuri în contra acelor profesori cari dovedesc atita micime de suflet și atita inteligență că 'și pun mintea cu copiii și videază, cu ajutorul autorității ministeriale, meschinele lor chestii personale. În această din urmă ordine de idei, am văzut acum de curînd relevată în *Adevărul* o decizie apărută în *Monitorul Oficial* prin care un alt elev era eliminat din școală pentru motivul că... **tatăl său** a avut o purtare necuviincioasă (?) față de un profesor!?!

Asemenea neomenii ar fi timpul să dispara din obiceiurile școlii noastre.

George Ranetti

CONSOLAȚIE

*Un medic eminent, se spune,
A fost chemat la un bolnav,
Care — simțind că-i cazul grav —
Această întrebare-i pune:*

*— Ia spune-mi doctore și mie:
Ce am? E chip să mă 'ndrept?
— E he, dar știu că ești deștept?
Ți-oii spune după autopsie!*

Victor.

LA PREFECT

(Parodie după «La icoană» de Vlăduț)

A căzut de-un veac partidul. Opozantul suprimat,
 În bordeiul sărac la masă, șade trist și nemîncat.
 «Fără leafă!..» Vai de dînsul! Ține-o telegramă-n mină,
 Ce-î vestise suprimarea de mai mult de-o săptămînă.
 De trei zile ex-slujbașul nu avea un ban în pungă.
 Noaptea-î se părea că-î scurtă, iară ziua-atît de lungă...
 Foamea-l birue, adoarme. Straniți visurî el visează;
 Printre altele prefectul un nou post lui îi crează,
 El tresare și gîndește... șir de fulgere-î îi străbate
 Printre-organele flămînde, de trei zile nemîncate.

Iată-l își ia pardesiul ce-î făcut de-acum un an;
 Și cătînd prin buzunare, poate-o da de-un gologan,
 În spre casa prefecturii el grăbește al său pas.
 De mai mult de-o săptămînă bate drum fără popas.
 Ș'ar fi mers chiar la ministru, dac'ar ști el bunăoară,
 Că s-ar învoi și dînsul ca să-î dea o slujbușoară.

Nu se poate Dom' Prefectu să nu aibă îndurare!
 Își zicea mereu în gîndu-î. Căci deunăzi la votare,
 Mă ruga mereu și dînsul să-î dau votul: «Sunt avut,
 «Va veni o dată vremea ca și eu să te ajut»
 O să-l rog cu ferbințeală. La picioare-o să m'aștern,
 Și-n partidul său voiî trece, răminînd agent etern.
 Pîn'ce voiî vedea c'o slujbă a sa milă-mi dăruiește,
 Ce cu totul, cu rețineri, tocmai suta împlinește.
 Cum să nu-mi asculte ruga și să-mi dea o slujbă mie,
 Cu vre-o sută lei pe lună—pe cînd el are o mie?

La birou, cu pana-n mină, Dom' Prefect stă și privește
 Cu blîndețe la sârmanul ce ntr'un plîns grozav pornește.
 Parc'ascultă, și-nțelege...

«O! te rog C'coane Fănică,
 «Cu puterea ta cea mare, dă-mi o slujbă cît de mică.
 «Căci tu știi ce farmec dulce-î să îei leafă regulat;
 «Să nu faci nimic o lună, ca să capeți un mandat...
 «Și cum inima-ți tresare, cînd în pungă bani-ți sună,
 «Și gîndești cu fericire, că ai hrană pe o lună.
 «Vezi ce galbenă mi-e fața, căci stomacul meu e gol;
 «N'am mîncat de vre-o trei zile. Noaptea m'odîhnesc pe-un țol.
 «Te îndură, dă-mi o slujbă—căci tu ai cite vei vrea
 «Ca să iaș și eu o leafă; să-mi asigur viața mea.
 «Ca și mine-ai vrut o slujbă și mai marii tăi și-au dat.
 «O! de-ai ști cită durere simte omul nemîncat,
 «N'ai putea să stai o clipă, rece, tu să mă privești,
 «Și cu propria ta gură slujbă să nu-mi dăruiești!».

Dar de-odată-și rupse vorba—limba-î amușise-n gură.
 Spre prefect și n'toarse iute lacoma-î căutătură.
 El dormea. Incremenise opozantul necăjit;
 Cu ochiul groaznic de mîmie la prefectul s'a rîmjît.
 «N'ai simțit, C'coane Fănică, milă de cumplita-mi jale?
 «Eu, sârmanul, plîng cerșindu-ți ocrotirea dumitale!
 «Ast-fel mulțumești acelu ce l-«ai tei» un vot a dat?
 «Și cu-a lui iscălitură a ales un deputat?
 «O! tu n'ai nici o putere și nimic nu poți să vrei...
 «Toți din «gașca» dumitale nu-s mai mult de cit mișei.

«Na-ți răsplata... căci deunăzi slujba mea ai suprimat».
 Și trîntindu-l pe podele, în picioare l'a căleat.
 Ușa se deschide n lături: polițaiul a intrat,
 Și conduce la răcoare pe-opozantu-nflăcărat.

Iași.

- Casto.

Petre Liciu, artist societar al Teatrului Național. Artist de clasa I-a, deși societar de cl. III-a.

NIȚICĂ POLITICĂ

—Ce asemănare este între «peninsulă» și «continent»?

—Absolut nici una!

—Pardon e una, de ordin simetric, ca să zic așa.

—Care?

—Șeful «peninsulei» e Petrache (Carp), redactorul ziarului peninsular e Petrache (Iorăreanu), pe intendentul clubului peninsular îl cheamă tot Petrache. Pe de altă parte: șeful continentului e Ghiță (Cantacuzino), redactorul «Conservatorului» e Ghiță (Rădulescu), intendentul clubului continentalilor se numește tot Ghiță.

CUPLETE DE TOAMNĂ

Vîntul bate și de frunze
 Ne așterne lungi velințe;
 Sărăcia e la culme;
 Smara ține conferințe.

Liberalii au puterea
 Și o duc în veselii;
 Suprimații mor de foame;
 Radu face poezii.

Zeflemeaua e citită
 Și în piață are curs;
 Adamescu și scoate poza,
 Smara i ține un discurs.

Iar gazete-apar cu miia,
 Cititori puțini acum;
 La Teatru staluri goale;
 Niger scoate un volum.

Criză mare pretutindeni,
 Pardesiul la bohem,
 Ține loc de multe alte;
 Țincu scrie un poem!

Frunza tremură pe cracă
 Iar actorii n macferlan;
 Creditorii scot la poliți,
 Lecca scoate un roman.

D. Teleor

PENTRU d. HAMANGIU

D. judecător de instrucție Hamangiu a interzis *Suveica*, *Alandala* și alte fițiici obscene în interesul bunelor moravuri.

Foarte bine a făcut, și, ca să-l ajutăm în opera de asanare morală ce a întreprins, îi denunțăm următoarele:

Pe afișele operei italiene figurează, între altele, aceste nume: Sabelico, Tucala și Orbelini.

Buni artiști, n'avem ce zice. Dar nu este oare datoria justiției să-i oblige a-și schimba de urgență numele?

DINAMITĂ LA CĂILE FERATE

La recenta consfătuire a majorităților parlamentare, d. Eugen Stătescu a spus — pardon — verde: administrația căilor ferate este o cetate care trebuie distrusă cu dinamită.

Fără a fi anarhiști feroci ca d. Stătescu, credem și noi că ar trebui să se schimbe puțin macazul acestei administrațiuni și să fie îndrumată pe șinele unei ere noi.

Se cheltuesc atâtea parale peșine acolo, și nu pe șine sau pe alte lucruri de folos, ci în vînt; în cât — în loc de administrația căilor ferate — ar merita să i se zică: administrația căilor furate.

E timpul ca opinia publică să ia de guler pe ori-ce bugetofag oploșit în cașcavalul căilor ferate și să-i strige:

— «Pentru ce ai atâtea lefuri, onorabile? Fiind-că ești inspector de mișcare? Dar singura d-tale mișcare în acest serviciu e aceea pe care o faci după masă spre a-ți înlesni digestia! Aceste lefuri, *le furi* domnule! Le furi țarei, le furi bieților amploiați mici, cari când e vorba de muncă fac «nopti mari»! Și eu, contribuabil, nu-ți permit *se ma fori*, domnule!»

...Dar să nu deraiem, să ne oprim cu atâtea calambururi în stația bunului simț, ținând strânse frânele seriozității.

Nu, ziceam mai sus, nu trebuie dinamită la căile ferate.

Știți ce trebuie?

Trebuie țacherlin!

Nicăeri nu mișună o mai mare pusderie de gânganii parazitare.

Bugetul căilor ferate îți face impresia unei mobile de la hala vechi-

turilor, în care foiesc la fie-care colțișor d'ăia — cum să le zic? — ... inspectori de lemn.

Chiar hârtiile sugative din biurourii aduc serviciu d'o mie de ori mai utile căilor ferate de cât marii lefegii din această administrație, cari și când sunt sugativi sunt tot în po-triva intereselor slujbei.

Ce-am câștigat noi luând drumurile de fier din mîna nemților cu coade lungi și dându-le în seama românilor cu mîini idem? Aceștia au și ei coade, au salarii cu coade interminabile și — departe de a fi nemți când e vorba de atribuțiunile lor — domnii ăștia sunt chinezi sadea.

Nu mai vorbim de linii cari, de când cu economiile fără rost făcute la material, sunt deplorabil întreținute. Se zice — dar nu garantăm autenticitatea — că un inginer francez, călătorind pe una din liniile noastre, a exclamat scandalizat:

— *Quelle sale ligne!*

Expresie care, din nenorocire, nu însemnează că «d. Saligny e chel» cum ar traduce-o probabil simpatia mea dom Paladu, ci cu totul alt trist adevăr.

Și ca să nu se crează că ponegresc fără temeiu modul cum sunt întreținute căile noastre ferate, să-mi dați voie să reproduc următoarea interesantă dovadă dintr'un ziar ce-mi cade din întâmplare în mîini chiar în momentul când scriu aceste rânduri. E ziarul «*Luptătorul*» din Râmnicu-Sarat care povestește următoarele sub titlul «Cale ferată cu... dopuri», relativ la o explozie întâmplată în gara Sihlea, mai zilele trecute:

«Pe când trenul era gata de plecare, o țevă pentru aburi a mașinei a făcut explozie. Priveliștea era îngrozitoare! Aburii ferbinți eșind din partea anterioară a mașinei, nu lăsați lumea să se apropie de la o depărtare de 20 pași. Un amploiat al gării vrînd să-și dea seama de gravitatea cazului a fost grav opărit.

Bietul mecanic, la reproșurile ce i se făceau de către aceia ce nu știați cauza accidentului, răspundea că din cauză de economie nu se schimbaseră țevile, constatate mai dinainte ca deteriorate. Mai mult, la Focșani văzând ca mașina perde aburi prin locurile usate, fusese nevoit să bată prin crăpături.... dopuri, și numai așa putuse veni până la Sihlea».

Iată în rezumat trista situație de la căile ferate:

Unii pun dopuri, alții se'ndoapă!
Aferim C. F. R.!

Tarascon

Ioan Petrescu, artist societar al Teatrului Național, talentat și — mai ales — conștiincios, cum puțin sunt.

STROFE ȘI APOSTROFE

CU CUVERTURĂ DAR FĂRĂ PERDEA

Sub titlul «Scandalul din Cimpulung» citim următoarele în *Adevărul* de Marți 6 Noembrie:

«Soțul în chestie, aflînd de înlăturarea celor surprinși împreună, dintr'o scrisoare a acestora, purtată de o servitoare, a luat pe d. procuror Neatu care a făcut descinde-rea la un hotel de aci în camera magistratului, unde și-a surprins soția. Deschizînd ușa, după repețite bătăi și somațiuni, cei surprinși au explicat prezența amindurora în aceeași cameră, prin intenția d-nei de a lua modelul unei cuverturi din acea cameră a hotelului ce este proprietatea tatălui său».

Domnule, de-ți vezi nevasta
C'un țivil gură în gură,
Știi ce face dînsa? Basta!
Ia model de cuvertură.

Să nu crezi c'are vr'o vină
Sau să-i arzi vre-o calcavură;
Biata fată-i gospodină:
Ia model de cuvertură.

Un ingrat este acela
Care bate sau injură
Când își vede damicela
Luând model de cuvertură;

E dator s'o 'ncurajeze,
Căci sărmana se tortură
Pentru casă să lucreze
Un model de cuvertură.

Respectată deci să fie
Ori ce menajeră pură
Care... 'mi va lua și mie
Un model de cuvertură!

Vino, ah, dulce minune,
Vin' și inima mi-o fură,
Vocea'mi doar atîta-ți spune:
Ia'mi model de cuvertură!

Cyrano.

FILOZOFIA MEA

Pentru ce petrec nopți albe,
Moralști cicălitari?
De ce-o dau din sprit în halbe
De cu seară pînă'n zori?

Da, detest, îmi știu cusurul,
Ca să zic așa (l'eau claire)
Și (al naibi calamburul!)
Ador apa lui Opplér.

Căci a mea filozofie,
Dac'ar fi să o rezum,
E— precum ca să se știe:
Cogito, ergo consum!

Turaseon.

POEZIILE UNEI CĂPITĂNESE

Primim la redacție un volum de versuri intitulat: «Ale mele cugetări» de d-na Ida căpitan G. Mihail, imprimare la tipografia H. Rădulescu, din Pitești.

Ca moștenitori direcți ai răposatului jurnal «Moș Teacă», ne simțim datori să ne ocupăm de acest volum care, mai mult sau mai puțin, face și el parte din micul echipament cazon. Promitem a ne îndeplini trista misiune de critici literari, cu toate menajamentele posibile datorite sexului frumos și superiorilor.

Incepem printr'o mică paranteză. Iat-o:

Ce bine ar fi dacă obiceiul poeziei s'ar răspândi în partea feminină a marelui familii militare! Cu ce entuziasm ar pleca la cazarmă, la instrucție, la manevre, la popotă, sau chiar la garda pieții, bravii noștri ofițeri, cînd i-ar îmbărbăta d'acasă o liră duioasă ținută de-o minușită delicată!

Un exemplu interesant ne oferă istoria. Ștefan-cel-Mare se întorcea plouat de la război. Muma sa refuză să-i deschidă poarta, îl lasă afară în stradă, și-i strigă de la fereastră:

Du-te la bătaie pentru țară mori
Și-ți va fi mormîntul încoronat cu flori.

Atunci, Ștefan-cel-Mare se întoarce și îi dă tava pe turci de se sleise pilatu în nădragii lui Mahomet! Această strălucită victorie nu a fost de cît efectul miraculos al unor versuri spuse tocmai la pont.

Dar, să închidem paranteza și să trecem la volumul d-nei Ida căpitan G. Mihail.

Pentru a da o palidă idee despre talentul poetei, e destul să reproducem, fără comentarii superflue, aceste trei strofe:

Indraznești să rizi de mine
Cînd prizmatica-ți vedere
Nu poate să fie n sine
De cît slaba ta putere?

Cînd în teasta ta cea goală
D'apusee închipiri
Ai voi să-mi faci o școală
Cutezînd la nazuri?

Cu sachisme de virtute
Și cu vorbele-ți deșarte
Nu gîndirea mi o sa mute
Ce ți-se cuvine n parte.

Ș'acum să ne aruncăm prizmatica
noastră vedere și asupra următoarelor
versuri:

Cînd m'oi întoarce iarăși de unde am venit
Atunci, poate atunci fi-voiu mai puțin mișnit
De hoitul meu știu bine că grija n'o să port
Și viermii de m'or roade ce'mi pasă cînd sum mort.

Sigur că nu ți pasă nimic cînd ești
mort; dar ceea-ce mă indoesc, este că
se poate găsi cine-va care să nu fie miș-
nit cînd—de-ar fi cu puțință—s'ar în-
toarce de unde a venit. Ce gusturi fis-
tichii au poezii ăștia! Ș'apoi să nu uităm
că autoarea volumului de care ne ocu-
păm e o femeie și că femeile au adesea
capricii bizare care desfid ori-ce logică și
ori-ce explicație.

A propos de femeie, iată cum o defi-
nește d-na Ida căpitan G. Mihail la pa-
gina 96:

Femecea-i grandioasă
Statornică n dureri,
Urâtă odioasă
În de simțuri plăceri...

Așa fiind, femecea nu poate face de cît
rău, victime. În poezia intitulată «Lui
D. A.», autoarea ne prezintă ast-fel pe
una din victimele acestei «urite odioase
în de simțuri plăceri»:

Dumitre rău te-ai ars
Și poate ești de vina,
De ședeai mai retras
N'aveai bolnavă mina.

Cin'te-a pus, Mitică dragă, să ți vii
nasul în toate cele? Vezi că ai bolnavă
mină? Vino repede, nefericitule, la re-
dacția ziarului «Zeflemeaua» să ți dăm
adresa unui doctor a cărui specialitate ne
sfîm s'o precizăm aici.

Terminînd, rugăm pe autoarea să nu
ia în nume de rău imparțiala noastră
critică literară.

Sărú mîna.

Sandernagor

I. Livescu, artist, al Teatrului Național și,
trec-ori, poet cu mult sentiment.

GALANT

—Da, să vii te rog domnule Mitică, o să
fie o sumă de femei frumoase.

—Cuconiță, eú nu viú pentru femeile fru-
moase, eú viú pentru dumneata, răspunse
Mitică aruncându-i o privire înflăcărată.

PROTECȚIE PENTRU ARTĂ ?

Intr'o revistă didactică citim următoarele:

«D-na Smara, a fost primită în audiență de către A. S. Principesa Maria, cărei i-a înminat un mănuchiú mare de flori albe compuse din crin, «floarea favorită a Principesei», mixandre și garioafe, un volum din «Calvar» legat în moar alb și cu o monogramă aurită, o conferință «Despre copii orfaní», și manuscrisul poeziei publicată în albumul editat cu ocazia chermesei de la Cotroceni».

— Astea's marafeturi!, ar zice cineva.

— Panglicării!, ar complecta altul.

— Nu'i nici una nici alta, răspun-
dem noi, căci — pe lingă mănuchiul
compus din flori și versuri albe: crin
«floare favorită a Principesei», mixandre,
Calvar «op favorit al subsemnatului»,
garioafe, conferințe și manuscrise — D-na
Smara a mai prezentat A. S. R. încă
un mănuchiú tot «mare» compus din
propuneri și pretenții; adică:

«... sa formeze un cerc literar și artistic cu
tendința unei societăți de ajutor pentru martirii
artei așa precum exista în toate țările civilizate,
căci în România nu este nici un singur colț în care
să se poată întilni adevărații oameni de talent, nici
un om de bine care să-l protejeze, ceea-ce face ca
ei să fie stăpiniți de o mare descurajare și arta
în țară la noi să nu ia nici un avînt. A. S. R.
a bine-voit a asculta cu cea mai mare atențiune
pe D-na Smara apoi a fagaduit că în curînd se
va ocupa de soarta artiștilor. Venind vorba despre
școala, A. S. R. i-a făcut mai multe chestiuni re-
lativ la mersul învățămîntului, în cursul primar,
și a fagaduit că va veni să asiste la examen în
clasa D-nei Smara care se știe, că este institu-
toare la școala de fete «Petrache Poenaru».

Nu știm și nici n'am dori să știm,
cum va fi pledat d-na Smara pentru li-
teratură humoristică și arta caricaturistică,
dar suntem convingși, că d-sa n'ar putea
fi împotriva humorului în literatură cît
timp nu este împotriva caraghiosului și
ridicolului în viață.

Deși suntem de opinie, că mintuirea
Sionului stă în el însuși, ne-am bu-
cura, cînd Cerul ar înființa și în Ro-
mînia un post pentru Mecenaz; suntem
însă împotriva ori-cărei milogelnice în-
josiiri în solicitarea lui

Aceasta fie-ne permis a o zice ca sim-
pli contribuabili romini, cari desaproba
plecăciunismul și temenelele, ce injo-
sesc și pe slugă și pe stăpin.

Ar fi numai caraghios — nu atît de
regretabil — dacă d-na Smara s'ar fi
mărginit pur și simplu să ducă plocoane
la Palat și dacă dumneaei «care se știe
că este institutoare la școala de fete»
nu patroana literaturii și artei, nu și-ar
fi însușit dreptul de a se delega pe sine
și a face propunemente în numele unei
clase, din care poate nici parte nu face,
necum să aibă dreptul de a o repre-
senta și mai ales... injosi.

Liber este ori ce om, în țara asta,
de a se face de ocară, dar numai pe sine.

Spun unii că șeade bine dacă pui în-
tr'un mănuchiú modestia, bunul simț,
dignitatea și prudența, flori frumoase pen-
tru cine are vreme să le aleagă.

Minciuni!, ar replica d-na Smara,
«care se știe că este....»

Leipzig

Pinon.

SUFLEUL

La tot ce 'n lume se 'ntimplă azi,
La toate cele, să crezi monșer,
De mint mustața tu să mi-o razi
Găsești ca'n teatru cite-un sufler.

Poetul care, ca un nebun,
Amor declară lunei din cer
Și'n pungă n'are nici de tutun.
Scrind sticlelii îi sunt sufler.

Te'ncurci la poker sau la pichet,
Dai fuga'ndată la Șmil buncher,
Broșa cucoanei puî amanet:
In cazul ăsta dracu-î sufler.

Nimic nevetei nu-î reproșezi,
E o bomboană, un juvaer;
Cu toate astea—vai!—divorțezi.
De sigur soacra a fost sufler.

Iar altădată acasă vii,
Consoarta'ți însă nu-î nicăeri,
Cin'ți-a suflat-o? Vrei tu să știi?
Amicul casei a fost sufler.

Romeo.

CRONICA TEATRALĂ

TALMEȘ-BALMEȘ

Pe măsură ce publicul amator de spectacole se impunează, spectacolele se înmulțesc mai abitir ca onorabili locuitori din calea Văcărești. Judecați și dv. câte petreceri au Bucureștenii: ziarul «Zeflemeau», Teatrul Național, opera italiană, teatrul de varietăți Boulevard, teatrul Mitică Georgescu, Ibsen Theater, La Roulotte, Réjane, Dacia, Jignița și în curând, o să se deschidă și parlamentul.

Dintre toate acestea, bucureșteanul—pasionat îndrăgostit de artă—preferă... o halbă și o pereche de cărnăciori cu hrean la o bătărie oare-care, în special la Berăria Cooperative.

Eu sunt nevoit să le prefer pe toate, pentru-că asta mi-e meseria. Deci le iați pe toate 'n șir.

La Teatrul Național. *De ni s'ar* da alte piese n'ar strica: ar veni lume mai multă și i s'ar permite și d-rei Mihăilescu, să-și repare micile defecte de dicțiune.

Vom avea însă ceva extra: confratele Macri mă autorizează să anunț că maestrul Costache Dumitrescu va pune pe muzică piesa *Două prietene* și va fi transformată ast-fel în operă română.

Se mai anunță apoi: *Cinematograful*, localizare de d. Gusti. Nu înțelegem ca Teatrul Național să facă o concurență nealeală d-lui Haimovici care, după cum se știe, e specialist în aducere de mutoscoape și cinematografe.

... *Opera română*, până acum, merge strună, afară de primadonă pe care o sfătuim să-și cumpere urgent un «Mersul trenurilor» ca să nu scape trenul cu care va sbura în curând în țara unde înflorește macaroanele cu parmezan.

D-ra Tina de Spada e o carissima bimbo-cia și m'aș face grozav spadasin de-aș avea o ast-fel de spadă. Signorina Tina va răni de sigur cu spada d-sale, în cursul stagiunii o-perei, multe inimă simțitoare.

D. Maggi, baritonul trupei, cînd cîntă, toată sala se entuziasmează par'că Maggi un magic ar fi.

În fine, orchestra V'allină ori-ce foc alți avea la inimă, scumpi cititori.

... Teatrul de varietăți Boulevard, pe lângă numerele bune ale programului, suferă și de câte-va avarietăți.

Un loc de onoare printre-acestea 'l ocupă M-lle Cessy care vrea să facă pe primadona serioasă a la nebuna din amor și căreia publicul a fost silit să-i zică în loc de «Mademoiselle Cessy»: «Mademoiselle, cessez!»

Mai este și M-lle Lafere, damă nostimă, care a făcut pe un spectator inverșunat anti-Dreyfusard să exclame:

—Iarăși «L'Affaire», domnule!

Sarsaliă.

I. C. Iorgulescu, student în drept.

SENTIMENTALISM DEMOCRATIC

Roua dimineții, sclipitoare sub razele soarelui se topea încet-încet pe frunze și flori. Văzduhul, de un albastru transparent, îmbrăca valea Lotrului care curgea zgomotos, înginat de fluieratul mierlelor din tușișe și de ciripitul vrăbiilor cari ș'asvirleau din cracă n cracă. Rîndunelele se apropiau și se depărtau de oglinda apei; iar fluturii împeștrăți cu fel de fel de culori, zburau ușor de pe o floare pe alta.

Eu, însoțit de prietenul meu Virgiliu — un băeat plin de sentimentalism — mergeam încet fără să ne vorbim, contemplînd frumosul peisaj ce ni-l oferea valea Lotrului, cînd de-odată Virgiliu își clătină pletoasa-i coamă, căscă ochii mari și cu un semn mareț făcut cu mina în spre acoperișul de șindrilă al unei case cufundate în verdeață, începu pe un ton declamator:

— Privește colo departe pe coasta dealului, căsuța aia țărănească. Cit e de simplă și de frumoasă tot de odată! Cită fericire nu adăpostește acoperișul ăla de șindrilă! Toate palatele Cezarilor cu tot luxul și cu toate parcurile lor nu fac cit căsuța asta modestă de țaran. Ah, casa asta spoită cu var, cu prispă de lut și stilpi de lemn nevopsit pe care se agață zorelele ce deschid dimineța ochii odată cu ai stăpînului! Pe prispă asta între florile cu colorii diferite, iată unchiașii albiți și încovoieți de vreme vorbindu-și de tinerețele și iubirea lor trecută și privind cu drag la micii nepoței cari se

joacă în grădină printre flori. Curtea plină de păsări, printre cari cocoșul se plimbă tațoș, e păzită de credinciosul Azor. Carul e tras sub șopron, iar boii cei albi cu coarne mari șed trîntiți în coșar, pe cînd vaca răspunde prin mugiri prelungite la chemarea vițelului ce paște în dosul casei. Seara tinerii însuraței se întorc voioși de la muncă, el cu sapa la spinare cîntînd o doină tărăgănată și ea cu furca în briu aducînd oile de la pășune.

Aici — numai aici — departe de gălăgia și de atmosfera otrăvitoare a orașului, aici e adevărata fericire!...

Și continuînd pe acelaș ton, prietenul meu îmi scotea de sub modestul acoperiș de șindrilă o întreagă lume de fericire — pe cînd înaintam mereu spre direcția aceea.

Încetul cu încetul — ne apropiasem de casa fericită în cit se auzea plînsul unui copil — dar încă n'o vedeam — cînd după o cotitură ea se arată cu totul privirilor noastre. Virgiliu tăcu, rămăsese țintuit locului.

Casa de gard și pămînt, nespoită, prin unele părți pămîntul căzut de se vedea gardul, avea niște ferestruți mici și strîmbe, iar în loc de geam cite vre-o tinichea sau petec de jurnal. Pe prispă fără stilpi zăcea de pelăgră o babă cu fațașbircită și îmbrăcată în zdrențe murdare. În curtea fără gard și plină de buruiene, afară de cite-va poțeci, într'o baltă mocirloasă se bălăcea un porc infect. Doi copii murdari, nespălați, par'că, de cînd se născuseră, cu o cămașuță neagră ca pămîntul, se băteau și țipau ca din gură de șearpe. Un cîine jigărit, nemîncat și plin de rie cu coada între picioare și cu capul plecat, se plimba pe lîngă casă. Cite-va pasări ciufulete scormoneau prin buruieni, doar or găsi ceva de mîncare.

Cu cobilița pe spinare se întorcea de la apă o femeie încă tinără dar sbircită de suferință, iar din partea cea l'altă a drumului înjurînd și umblind pe două cărări venea de la circumă cu obrazul roșu și contractat, cu cămașa eșită din pantalon, el, stăpînul acestor fericiri. Și trîntindu-se pe prispă începu, cu spume la gură, să și suduească și să își amenințe nevasta, pe cînd copiii începuseră să se schelălăiască...

Virgiliu de-atunci nu mai își bles-teamă soarta, fiind-că nu s'a născut țaran.

Don Quichot.

SARDOU-BACALBAȘA

— Ce deosebire este între acești doi autor dramatici: d. Iancu Bacalbașa și Vietoriei Sardou?

—....?

— Eroul dramei d-lui Iancu Bacalbașa moare fără nici-o luminare: pe cînd d-lui Nottara (Scarpia), murînd în *Tosca*, d-na Demetriad (Tosca) îi pune două lumînări, una la dreapta și una la stînga.

Domnule Caragiale,

Știu că, de la o vreme, prizonier al altor ocupațiuni, nu mai ilustrezi paginile *Moftului Român* cu magistrala d-tale proză. Totuși, pentru că numele d-tale figurează încă în fruntea acestei mult regretate reviste, socotesc că tot d-tale se cade să-ți adresez cele cite-va rânduri ce urmează.

Un spiritual colaborator al *Moftului Român* ia în sfîrcul biciului pe acele reviste «cari oferă ace de cravată abonaților», și mi s'a părut că această mușcătoare satiră bate 'n administrația ziarului *Zeflemeaua*, care, cu modeste sacrificii, a avut ideea să dea mici premii cititorilor ei.

Eū zic, stimate d-le Caragiale, că o revistă literară — dacă e într'adevăr literară — nu pierde nimic din dignitatea ei oferind asemenea premii. Ba cred chiar că face un act de administrație inteligentă.

Cînd astă-zî negustorii au ajuns să și pue marfa sub ocrotirea literaților ca să și-o poată desface, de ce adică literații n'ar avea dreptul să și treacă producțiunile lor cu ajutorul cititorilor săi să primească premii? Sfirșind, îți atrag luarea aminte, d-le Caragiale, că *Mitică*, nemuritorul tip ce crezi în momentul de față, a început să colaboreze la *Moftul Român*. Cu voia d-tale face asta mucalitul tinăr?... Primește, te rog, etc.

G. Ranetti.

INGER ȘI DAMĂ

Ce fericit ași fi acuma
În calea mea de s'ar ivi
Fecioara ce mi robi gîndirea
Și somnul dulce mi l' răpi.

Ah iat'o ! La un colț de stradă
Apare chipu'i dragălaș
Să i spui iubirea mea adîncă
Sau să i'o scriu într'un răvaș ?

Am prins curaj, m'apropii iute :
— Ah, inger scoborit din raiu,
Dă mi voe ca să merg cu tine...
— De ce nu dragă cât îmi dai ?

Frusinica.

„JE M'EN FICHE“

— Fantesie macabră cu un fond optimist —

Era în primăvara anului 1899.

Un soare cald de April ploua raze bine-făcătoare peste natura chemată la viața nouă, întocmai cum o injecție subcutanată de morfină readuce la viață pe neurastenicul convins.

În castelul negrit de vreme de pe țămea bătrînului Carajman se făceau pregătiri de nuntă: principesa Aglae Prahoveanu se căsătorea cu nobilul boer Șerban Peleş; întors din Paris cu o diplomă de doctor și cu un bilanț în care, vai! pasivul înghițise în stomacu'i de struț trei moșii, două castele, cite-va tistele de scrisuri funciare urbane și rurale și un ștoc metalic de cite-va sute de mii de lei.

În cerdacul castelului răsuna accentele unei muzici divine, ale cărei acorduri se amestecau cu mugetul sălbaticei Prahove miniată că ea, sburdalnică și răsflăta copilă a Bucegilor, fusese întrebunțată de fabricanții laeomi să pună în mișcare multiplele roți ale și mai multiplelor fabrici din Bușteni și Azuga.

Capela castelului se scâldea în reflexuri de lumină răspindite de candelile și lumînările ce mureau treptat în sfesnicele poleite, în vreme ce rugăciunile bătrînilor preoți se ridicau împreună cu fumul de smîrnă și tămie spre tronul Atotputernicului, vestind că «Isaia dăntuește».

De odată, din pacea acestor suflete adunate

în fața altarului, se deprinse un răcnet de groază : mirele căzuse leșinat pe lespezile reci ale sfîntului locaș al Domnului.

Dar să nu turburăm jalea atitor inimii și s'ascultăm mai bine povestirea acestor evenimente făcute de însuși nobilul mire — *post mortem*.

Murisem.

Spre marea mea mirare însă toate facultățile îmi rămăseseră intacte. Vedeam, auzeam, reflectam ; numai limba sta imobilă între făl-cile mele întepenite.

Inima încetase de a bate și respirația nu mi mai gîdila pereții nasului, care luase proporții cadaverice.

O ! frumos lucru e să vezi și s'ascuți o lume întreagă jelindu-te, laudindu-ți calitățile pe cari nu le aveați ; prognosticînd asupra cul-milor pe cari ar fi trebuit cu siguranță să le atingi trăind ; analizîndu-ți viața din fir pînă n'afă și toți fiind unanimi a afirma că răposatul era o grădină de băiat — cînd între noi fie zis : fusesem o lichea în cea mai justă accepție a cuvîntului, și *le maître d'orgies* al celebrului cartier latin

Dar, s'ascultăm pe «nemingiata mireasă», care prin această macabră împrejurare a devenit un personaj foarte interesant și demn a figura în cele mai senzaționale drame și romane.

— «Te-ai dus nobile fiu și urmaș al celei «mai mărețe familii boeresti care a dat țării «cetățeni devotați și tronurilor sfetnici des-«toinici și luminați»

Mofturi ! Bunică-meu fusese un soitarîu de mina 'ntiū. Și nu o dată cercase să răs-vrătească norodul contra lui Vodă, care nu vrea să i mai lase pe mină veniturile vă-milor.

— «Te-ai dus ! și 'n sufletul meu s'a des-«chis o cavernă care va supura vecinic de «dorul tău, și m'ai lăsat fecioară văduvită, «ca o floare atinsă de nemilostiva brumă a «lui Noembre».

Fleacuri ! Dama, departe de a fi fecioară, avea doi copii, unul la o doică în Urlați și altul dat de suflet pe valea Ialomiții. Et c'est à cause de ça, că dama convenise la o mes-salianță.

După ce s'a terminat cu primele bocete, m'au suit într'un tren special și am pornit la

București cu destinația : Sala de disecție a spitalului Brîncovenesc.

Și-acum par'că simț încă răceala marmo-rei și a scalpelului ce mi tăie fără milă pin-tecele, în care odinioară au curs valuri de Pommery, Clicquot, Roederer și alte mărci celebre, de la cari îmi luam un *aeternum vale !*

Rînd pe rînd mi-au scos mațele, stomacul, plămîni, ficatul, splina, rinichii, și nici o urmă, nici un indiciu care să lămurească doctisi-milor medici pricina acestei morți fulgeră-toare.

Afirmațiuni *pro* și *contra* curgeau, și aveam o poftă să rîz lucrul mare.

Mister și iar mister.

Mai rămăsese biata 'mă inimă.

Ah ! de cite ori ai bătut tu, inima mea, de dragul vreunei cocote *en vogue* ; de cite ori ai tremurat tu cînd dragutele femeii pu-nea urechea s'asculte bătăile tale, ca să le spu în limba tănuită a amorului fermecă-torul cuvînt ce deschide chiar și porțile fecio-riei ! Acum, te vor scoate călăii din pieptul sburdalnicului și leventului teū stăpin, te vor tăia ca să și poată desluși acești savanți ridi-coli misterul morții mele, care — risum te-neatis — îi preocupă pe ei mai mult de cit pe mine.

M'a durut cînd mi-au scos-o.

Dar, ce e asta ? Toată lumea privește în-cremenită inima pe care doctorul operator o ridicase în vederea tutulor.

Pe inima mea era scris :

«*Je m'en fiche*».

Am bufnit de ris și m'am rostogolit pe parchet.

A doua zi m'au îngropat.

Astă-zî pe mormîntul meu cresc crisan-teme și cînd mi-aduc aminte rîz încă în cer-cul meu de prietenî, sub umbra chiparoșilor din Paradis, de mutra doctorului care repeta cu glas tare simbolicele cuvinte : «*je m'en fiche*».

Delaverralsilles

A. Ranetti, administratorul «Zeflemelei».

TERIBILĂ ȘOȘONÎ !

Magasinul «La trei Stele Albastre», anunță prin ziare că a convenit cu o fabrică din Rusia de șoșoni-galoși și că oferă publicului cu un preț mai convenabil de cit cele-lalte magazine șoșoni care țin în tot deauna picioarele calde și uscate.

Noi îndemnăm pe cei cari doresc să li se usuce picioarele să alerge la acel magazin ; sub-semnătul însă îi foarte mulțumeste

Gogu.

VECINIC VIRSTA FEMEILOR

Madam Hațmațuchy povestește unei amice cât suferă și, la un moment, exclamă :

— E îngrozitor ma chère ; în doi ani am îmbătrinit cu șase luni !

Tinărul Tudorică Biciowski, fiul librarului Biciowski.

ODAE MOBILATĂ

— Nu mai pot sta aici, bre, viața de otel e atât de nesuferită, veșnic sgomot, noaptea nu te poți odihni ca oamenii, din cauza ploșnițelor, pe semne că atita avere aveți și voi în Iași, și pe lângă asta și scump...

— N'ai căutat vr'o odae mobilată ?

— Am fost în cite-va locuri și nu mi-a plăcut.

— Pe unde ai fost ?

— Prin strada Sărării găsisem una, dar departe și scump, tu nu știi vr'o odae mobilată ?

— Hm, nu... Hai să mergem însă, de ce să stăm în casă. E frumos astăzi, mai hoinărim vr'o două ceasuri, poate găsim și odae.

Hai, și luându-ne pălăriile eșirăm în stradă.

— Ei, unde apucăm ?

— Hai la deal, pe strada Muzelor ai fost ?

— Ba nu, pe acolo sunt odăi mobilate ?

— Uneori da, în fine vom vedea și noi, n'are să ne strice o preumblare.

Ba cu vorba, ba uitându-ne pe la vitrine, nici nu băgarăm de seamă că suntem în strada Muzelor, începărăm să ne uităm pe la ferestri în speranță că vom zări vre'un afiș de închiriat.

— Uite unul, imi zise prietenul trăgându-mă de braț.

— Da, ia să vedem. Traversăm strada, cetim biletul alb prins în geamul ferestrei :

« De închiriat o odae mobilată pentru o Doamnă ». Pufnirăm amândoi de ris.

— Hai bre, că-i pentru o d-nă.

— Ia stai o leacă... mă uit la numărul casei, 30 bis, 30 bis zic în gând... Tii, aici șade Coana Aneta.

— Care Coană Anetă ?

— Aneta Gafincescu, hai să intrăm bre, las' c'o cumose eă ; batem la ușă, s'aude lătratul cățelușei Coanei Anetei. E acasă, zic eă, când pleacă își ia și cățelușa. Mai batem o-

dată, alte lătrături. În fine s'aude cheia, și Coana Aneta apare în pragul ușei. E frumoasă Coana Aneta, văduvă de cîțiva ani, tânără încă, dar cu toate astea nu s'a auzit nimic care să compromită văduvia dumneaei.

— Săru' mina Coană Aneto, recomand pe prietenul meu Costică Țiencanu, băiat bun...

Imi pare bine. Da' cu ce ocazie d-le Vasiliu, nu ne-am văzut cam de mult ?

— Intâmplarea, Coană Aneto, sau mai bine biletul din fereastră ; aveți o odae mobilată de închiriat ?

— Da, dar pentru o doamnă.

— Tocmai am văzut, însă prietenul meu ar avea nevoie de o odae mobilată.

— Cu părere de rău, însă n'o pot da de cât la o doamnă

— De ce țineți atât de mult s'o dați la doamne, n'o să vă fac nici un deranjament, zise prietenul meu care începuse să se desghețe la ochii frumoși ai Coanei Anetei.

— Se poate, zise Coana Aneta, dar vedeți dv, odae, mea e alătura și, ori cum... ușă la mijloc...

— Prietenul plătește 40 lei pe odae, fără servicii.

Fața Coanei Anetei se însenină, dar totuși răspunse :

— Nu pot domnilor, imi pare rău, dar ce să fac, ș'apoi nu știți cum e lumea ? Dacă n'ar fi ușa asta colea la mijloc, calea yalea.

— O idee d-nă, zise Țiencanu, puneți un dulap în dreptul ușei.

— Idee genială, zic eă, neputînd să-mi în risul. Văzușem bine că-i căzuse tronc văduvioara și Țiencanu nu-i vorbă nu era urit băiat, oacheș, mustățile negre erau ridicate în sus de-o schioapă ; tot-d'ama îmbrăcăt « à la dernière mode », pantalonii cu dungă, etc.

După o lungă deliberare se convinse coana Aneta că punînd dulapul în dreptul ușei n'o să fie nimic, o să poată, ce Dumnezeu, astupa un dulap gura vecinilor !

Țiencanu plăti luna, iar seara se și mută.

Trecuse vre-o două săptămîni. Mă întilnesc cu Țiencanu la « Unirea » ; voia să iasă, cînd eă dam să intru.

— Ce te și duci, is opt jumătate de abea, hai să bem un țap.

— Nu pot, nu pot am treabă.

— Te duci acasă ?

— Da.

— Apropos, odae îți place, cum te împaci cu coana Aneta ?

— Bine.

— Dar dulapul e tot în ușă ?

— Tot, zise Țiencanu, rizînd pe sub mustăți.

Apoi imi întinse mina în grabă.

— Bună seara.

— Bună seara Costică.

Și în gând imi spuneam : ce om eă noroc... odae mobilată... Coana Aneta, văduvioară tînără... un dulap la mijloc, dar mare și puter-

nică e teoria evoluției, ce nu se poate în timpla să evolueze dulapul coanei Anetei într'un scaun ?!...

Trecuseră cite-va luni și pe Țiencanu nu mai vedeam nici la teatru, nici la « Unirea » nicăiri.

Îi plăcea atât de mult odae Coanei Anetei în cit nu se îndura să se despartă. Ne întilnim într'o zi pe stradă, era grăbit, se ducea acasă c'un pachet de prăjituri...

— Da ce te-ai făcut omule, ești pusnic în toată puterea cuvîntului.

— Sunt ocupat cu slujba, serios.

— Ia lasă, faci vre-o lucrare, cu siguranță « Filosofia nimicului », poate.

— Nu bre, da de cînd cu suprimările am rămas singur în biuro, îți poți inchipui câtă muncă...

— Ai dreptate, Coana Aneta ce face (Costică se înroși) dulapul e tot în ușă ?

— Nu... Făcea prea multă umbră...

— Da, da, în adevăr, umbră...

Imi strinse mina și se duse.

După un an, din intîmplare, trec prin str. Muzelor. Veneam de la Țiencanu care se mutase de curînd în Sărării, din cauză că odae coanei Aneta se umezise ; la No. 30 bis zărese în pragul ușei pe coana Aneta cu cățelușa în brațe. Era tristă (coana Aneta, nu cățelușa), iar la geam un bilet alb scris cu litere cursive : « De închiriat o odae mobilată pentru o Doamnă ».

Sica.

I. Josefescu, dirigintele oficiului telegrafico-poștal din Azuga.

TELEFONUL „ZEFLEMELEI”

A. Camburopol.— Vom vedea în numărul viitor.

Cozac, Iasi.— Dacă vom avea nevoie de coperță, ne vom gândi la d voastră. Avem ca desenator pe talentatul Petrescu.

Costel Ionescu, Cîmpina.— În numărul viitor.

Gheorghe Polter.— S'au luat măsuri să vi se trimeată premiile la adresa exactă : str. Brezoianu No. 32. Silueta în numărul viitor.

Rosio.— Sunt lucruri hazlit în bucata d-v ; îi lipsea foarte puțin ca sa fie publicabilă.

Celor-l'altfi. — Ce nu se publica este slabuț.

Duminică seara toată lumea subțire, de amândouă sexele, este convocată la Teatrul Național, unde se va juca pentru prima oară **ZAVISTIE**, dramă țărănească în 4 acte de d-nii Duțescu și Leonescu.

Cine nu vine, poate să se sinucidă de pe-acum de părere de rău.

POETUL ȘI MUZA

Don Diego Năsărimbă, cel mai prima trumbadur,
Incepuse-o epopee, un poem fără cusur.
Pentru ritm își alesese un trocheu dactilifer,
Iar ca muză pe duduia Caliopi din Giafer,
Fată cu istericale și cu-o mursală lingă nas
Numai bună pe oblicul săltărețului Pegas.

Șade bardul dus pe gânduri la măsura lui de brad;
Plete blonde și bogate ondulate 'n valuri cad
Peste umerii de neaună ai fermecătoarei muze
Ce-î șoptește-o rimă dulce cu mai dulcele ei buze.
Apoi dama își culcă fruntea ținind palma căpătiū.
Și-și aprinde o țigară «Carmen Sylva» — prima 'ntiū.
... Tot privind cum se răsfață fumu 'n galeșă spirală,
Nu știu cum, o ia prin spate cu 'ntinsori și ferbințele,
Și redevenind femeie mi s'alintă dragăstos
Și'mi ingină bătaioasă: — «Don Diego... Făt-frumos.
«Lasă dracului trocheii și sburdalnicul dactil
«Vin s'adormi la sinu'mi fraged desmerdat ca un copil.
«Mai descalecă din șeaua murgului inaripat
«Mai slăbește-mă din rimă și mai dă-mă 'n sărutat.
— «Cum?! Pe Phoebus! din aceste sfere vreî să te cobori,
«Tu strălucitoare Lună pe un cer brăzdat de nori?!
«Tu, ce'mi arătași cărarea care sue la Parnas,
«Veî ca să descalec astăzi de pe dragul tău Pegas
«Ce de-o săptămână 'ncoace te-a purtat prin Empiren
«Și-a făcut din Don Diego bard mai dulce ca Orfeu?!
«Caliopi! vin cu mine, naltă-te fără sfiială
«Ad augusta per angusta!
— «Nu! că'mi vine amețea!
«Nu'mi mai cere Don Diego să'ți aprind în suflet lava:
«Dacă nesnai putirinta ce mai chichirezi gilceava!
— «O! divină Caliopi!... blindă fică-a Mnemosinei
«Și-a lui Jupiter Tonante...
— «Ba, te'nșeli, sint a Despinei
«Și-a lui Nae Tescovină.

— «Bine, dar acum ești muză...
«Așa vine vorba'n versuri, nu incupe nici o scuză!
— «Ba prea 'ncupe, n'ai idee! Asta incepe să mă coste!
«Nu sunt strinsă de pe drumuri, nu's copil de bogdaproste.
«Să'ți îei seama, nu sunt fată d'alea de cantaragiū!
«Mama vinde floricele, Don Diego, 'n Cișmigiu!
— «Elocventă Caliopi!... adorata mea copilă!
«Iată, în genunchi îți cade trubadurul, fie-ți milă!
«Mi se 'neacă respirația! O, aruncă'mi o privire
«Căci doar ochi-ți mai pot astăzi versu'mi dulce să'l înfire.
«Ah! mai lasă-mă o strofă și pe urmă mă cobor
«Și-ți vedea, divină Muză, cit de tare te ador!
— «Nu mai pot, m'apucă dracii! Miine e o săptămână
«De cind tu te plimbă prin stele și ești staū coala 'ntr'o rină.
«De știam ce'î aia muză cind îți face curte-un bard
«Apucam și eu ca Mița un trotuar pe bulevard;
«Mă făceam vre-o biciclistă ori șanteză 'n Botoșani...
«Je m'en mogue, la urma urmei; azi aici, miine 'n Focșani!

Dac'ar fi căzât un trăsnet peste bardul Năsărimbă,
De l-ar fi lovit da nblaua să'î rămieie gura strimbă,
Nu l-ar fi durut m'are pe stingherul trubadur
Asvirlit într'o băltoacă dintr'un cald, etern azur.

Aū trecut d'atunci trei seacuri—și doar fuseră trei zile.
Don Diego socotește iar bî, trochee și dactile.
Și sughite, căci în gitu'î i rămase un picior
Dintr'un vers—și 'n pieptu'î tinăr elegia unui dor.

Tinere, ce beat de visuri rătăcești cătind o muză
Să'ți șoptească-o rimă nouă cu mîngietoarea'î buză,
Cind incepi vre o epopee în trocheu dactilifer,
Cugetind la Don Diego, nu lua muză diu Giafer.

N. Ciocărdia, redactor la «Apărarea Națională».

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Piatra-N.

Intre bine-facerile pe care Pronia Cerească
le aruncă asupra fericitului nostru orașel, pu-
tem număra ca ultima: «Inființarea biurolui
de avocatură al ilustrului și savantului avocat
G. I. Lazariu, diplomat al înaltei școale pri-
mare No. 1, (Sf. Ioan) din Piatra-N.

Și dacă e vorba de d-l G. I. Lazariu, d-sa
s'a ilustrat nu numai în greaua carieră de avo-
cat unde și-a câștigat mulți lauri, pe care 'i-a
și mîncat.—dar mai celebru s'a făcut în do-
meniul literaturii; de la d-sa vor rămieie ce-
lebre numai următoarele două versuri, de o
claritate și o frumuseță exemplară:

«Nici o boală nu-î mai rea
Ca durerea de mîsea»

Dar revenind la faimosul biuroū de avoca-
tură, să nu vă închipuiți că asta e un biuroū
ca toate biurolurile, nu, ci un biuroū... «carele
este în permanență avînd și secretar».

Și apoi d-l Lazariu nu se angajază numai
cu pledarea proceselor ei și cu confecționare...
veți crede d-v. d-lor cititori că e vorba de con-
fecționare de dame și copii, dar nu, lucru e
mai grav: d-l Lazariu, «se pune la dispoziție
pentru confecționare de acte de notariat»;
rămieie însă să ne lămurească d-sa, dacă con-
fecționează după comandă ori vinde gata.

Ca filantrop d-l Lazariu: «Pentru săraci
ca 'ntot-d'auna sunt gratisit».

Pitic

Constanța

Cine-î Rudic?...

Rudic e un achichi gazetar
Cu Denis-Tepe e bun prieten
Dar în colo e un ar.

Itzie fiind așa precum v'am spus,
O-dată cu el la cafenea m'am dus,
Și știi cum stai mai rizi mai spu,
Rudic ni vurbeste de chirpendența lui,
D'abia el puvestea și-a început
Și noi pe dată am adormit

Când târziu de tot noi ne-am deșteptat
Marele chirispudent consuma rahat.

Pin D'Ar.

D. Gérardo.

Slatina

I

Citește Mișu «Zeflemeaua»,
Găsește spirit cu ocaua.
Dar, cind zărește dandanaua,
El se lamentă!

II

Suspina, 'Și șterge baclavaua,
Nu-i întiește musacaua,
Va!, e penibilă beleaua.
El se lamentă!

III

Terasa și-a pierdut sarmaua,
Căci, de-ai voi să-î iei daraua,
Atîrnă prea greu ciulamaua.
El se lamentă!

IV

Să-mi savureze dar pelteaua;
Am multă: s'o cari cu sacaua,
Nu-mi tace floanca, farfaraua.
El se leventă!

Fanfan.

Cimpulung

— Mari lucruri! E răscoală 'n oraș; urlă
tîrgul, cum s'ar zice. Și-o să mă întreb:
de ce?

— Ei, lasă, Costache, prea dai proporții
mari lucrurilor și evenimentelor. Auzi, urlă
tîrgul? De ce? A dispărut «Voința Muse-
lului»? Asta ar fi un eveniment fericit; mai
fericit de cît nașterea unui prînt. A trecut o
zi fără să spună Odiică sau Andrițoiu vr'o min-
ciună? A prins poliția vr'un hoț din ai cari
aș spart acum un an? A vorbit....?

— Nu, nu, de trei ori nu. Cît te-ai căzni,
măi Parasehive și cit ești tu d'al dracului, de
geaba. Uite: să mă vezi încovrigat de frig ca
pe Chesat; orator ca Alexe, elegant ca Bere-
chet, politicoș din fire ca don căpitan Duțov,
deștept ca un funcționar de la casierie...

— Mă, dau un rînd de berbeci la Gote (nu
te duc eu la lucru prost). Pe patronal meu
de la 14 Octombrie, te conjur, Costache,
spune, spună că trebuie să am materie și știu
că Universul ne-a ras; d'o afla tenorul Fran-
ceschini—Comiel—Cațalanu din curtea bi-
sericii, vestea măi nainte de cît mine, o dă
el la gazetă. Și eu ce mă fac atunci, nenoro-
citurile? Cum rămîne ea, ea, mă, ea crimina-
lule, dacă oi muri eu? Rămîne văduvă, fără
să fi fost măcar măritată. Înțelegi? E păcat,
e în floarea vîrstii! Dragă Costache, spune.

— Sta! că-ți spun. Vezi pe Năstase fieraru
cu gulerul la palton ridicat?

— Da.

— Vezi că nu măi miroase a picioare prin
oraș?

— Miros.

— Ei de ce? Să te văd acuși?

— Asta nu știu!

— Mă! s'au deschis băile. Ești pã sub
pãmînt?

— Parol?

Și fugi, Parasehive, fugi. Nu măi țineam
socoteală de băuturi, nimic.

— Ce văzu? Dante, Dante n'af făcut
nimic cu infernul! Ce Ugolino, ce Muso-
lino (?)! spanac! (ce-î place măi mult lui
Gogu Florescu).

— Ce văzu! De ce i-am dat cu oarba
confratelui Dante?

Ascultați fraților:

Redactorii «Voinței Musecelului» luptă cu
calpurii de săpun rachiū să măi spele ga-
zeta; doar s'o măi drege.

Slabe speranțe: la ora cînd vă seriū nu
s'a spălat de cît o pagină; e cerneală tare și
prostia iletm,

Parasehiv.

N. S. Petrescu, caricaturistul «Zeflemelei».

CADOURILE „ZEFLEMELEI“

Concurenții la premiile No. 6

Pe lingă abonați, au concurat următorii ci-
titori:

București: D-nii Leonida D. Vasilescu, De
la Poiana, V. Condemin, Iveg, Lionel Porn,
Gh. Todicescu, Bi. Bi., Un cititor din strada
Mecat, d-ra Ecaterina Ebervein, d-nii George C.
Frunzeanu, Mateescu student, N. Bădulescu stu-
dent, Osias Sapluer, George Sorescu student în
medicină, Jean France, Iasmaeclie, N. Dinicu,
Costache Sucitu, Const. Știucan, Fevronie Chris-
tescu, Simion Bengescu, d-ra Margareta Robeanu,
N. Pascu, șeful gării de Nord, doctorul G. P.
Vlahidi, Paul Goldstein, G. G. Soutzo, Nae I.
Jiroveanu, Iliuța, Tănăsica I. Predescu, M. E.
Cavalilia, Don Juan de Marana, Nicu Aposto-
lescu, Mihail Mihailescu, Stoenescu, Popescu V.
Petre Mitița, Predescu, George Mihail Moiescu,
student, I. Pantilimon, C. Ionescu, Ioseph I.
Arié, Iosef I. Cornea, Poviy D'Eaupis, Const.
Popescu, Ion I. Stratulat, Titu D., Victor Duca,
d-ra Virginie Leliva, d-nii A. Triandafilidi, Salo-
mon Greitzer, Vasile C. Vrana, Teidem, Serban
Răducanu student, N. Barzon, Petre Z. Geor-
gescu.

Buzău: D-nii S. Rădulescu, D. Zaharia, B.
Solomon.

Cimpulung: D. Giurescu.

Dorohoi: D-ra Adela Serion.

Ploești: D-nii Edmond Pineles, Gomital
Predenza, Alex. Petrescu, George V. Gheorghiu,
d-ra Constance K., d. Lazar Raimstein, d. Elias
Mayer.

Adjud: D. Strul Abramovici.

Iasi: D-nii D. Casto, V. S. Panaitescu de la
Braila.

Gara Prahova: D. Vasilescu-Olteanu.

Braila: D-nii Bercovici Emil, V. A. Pirjo-
lescu, d-ra Marieta Vultureanu, d-nii Cost. N.
B. Puyanu, Heinrich Blumberg, Alfredo Corbu,
Charles Rosner, Nicuța și Ticuța, P. Nedelco-
vici telegrafist, Maro Libreich, Vasile Paul, Zam-
fir Ionescu, telegrafist, Pandelescu V. Tuțescu.

Gara Vintileanca: D. P. Rădulescu.

Gara Filaret: D. R. Argintaru.

Galați: D-nii Parasehiv S. Panaitescu, Sig-
nore de Boxelo, Ștefan Mușat, D. Rădulescu.

Tecuci: D. D. Economu.

Călărași: D-nii Jean Marcelle, Amedeu Geor-
gescu.

Mizil: D-nii Lucian, Steluș C. Gheorghiu.

Craiova: D. și d-na Leon și Leontina Ligi,
Alex. Maque, D. S. Theodor, N. Georgescu-
Schmidt.

Tîrgu-Jiū: D-ra Cecilia P. Bărbulescu.

Gara Mărășești: D. Ion Filip.

Roman: D. Max Haber.

Birlad: D. Mauriciu I. Witzling.

Huși: D. Leon Laxer.

Gara Ivești: D. Alexandru N. Moise.

Drăgășani: D. Monu Totuica.

Pitești: D-nii Alexandru Furduescu, avocat,
Aurel Eliad-Crețu, Aureliu Albu-Crin, Pompiliu
Pursch.

Focșani: D-nii P. Roman, asistent în far-
macie, Mihail P. Radovici, Alfredo Marcovici-
student.

Giurgiu: D-nu Ion V. Dumitriu.

Gara Rosetti: D. Jean Bărbujeanu.

Constanța: D. I. Nițescu.

Târgu-Oena: D. Sublocotenent D. Finichi.

Tulcea: D. A. Dropal.

Mărășești: D. St. Dobrescu.

Gara Oltenesti: D. Al. Secăreanu.

CĂȘTIGĂTORII

Au fost favorizați de noroc:

1) D. D. Economu, strada Kogălniceanu No. 4,
Tecuci, care a câștigat cele două volume ale d-lor
Bachelin și Hétrat.

2) Abonatul nostru d. *Ahîl Georgescu*, artist
al Teatrului Național, o scrumiera japoneză.

3) D. *Petre Z. Georgescu*, strada Delea-Veche
No. 38 Loco, un flacon de compot și unul de
mușuleț.

4) D. *Leon Ligi*, str. Sft. Dumitru No. 14.
Craiova, un volum de «Strofe și Apostrofe».

Premiile numărului 7

Cititorii cari ne vor trimite bonul vor concura
prin tragere la sorți la câștigarea premiilor de mai
jos. Abonații concurează de drept, fara a mai
trimite bonul.

1) O foarte nostimă caricatură în culori (aqua-
relă) datorită unicului caricaturist român d. N.
Petrescu.

2) Volumul *Jianu*, poem dramatic de d-nii V.
Leonescu și T. Duțescu.

3) Zece cărți poștale artistic ilustrate.

CEA MAI FRUMOSA FEMEIE DIN LUME

ZARINA

obține un succes excepțional la Teatrul
de varietăți Boulevard.

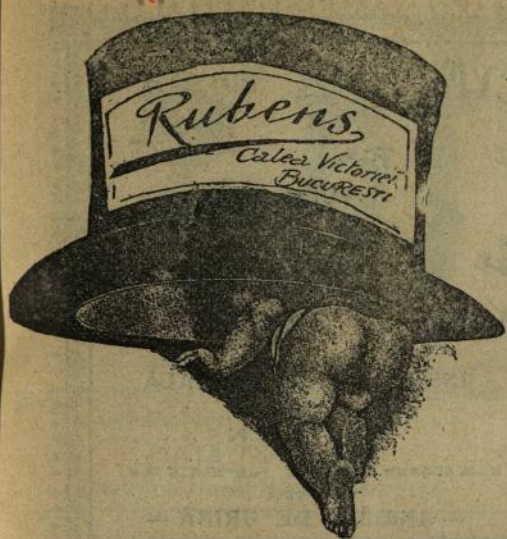
Restul programului e alcătuit din arti-
ști de prima mână ca: *M-lle Lafere*,
stea franceză, *Miss Ravensberg*, cântă-
rească engleză, trupa *Wolkowsky*, dansuri
și antece rusești, *Kalders*, acrobați pan-
toniniști, *Les perlas de Sevilla*, dansuri
și cântece spaniole, *The Jeagksons*, cicliști
excentrici muzicali, etc.

În curând va debuta

M-lle LESCOT

faimoasă cântăreață franceză.

Directorii teatrului de varietăți, sim-
paticul Nicu Eliad și d. Langer, merită
toate laudele.

In fie-care zi între orele 11 dimineața și 3 d. a., se servește la **Berăria Cooperativă** (Piața Teatrului) și mâncări calde preparate pe un maestru bucătar înadins angajat. Numai cu un leu se poate dejuna excelent. — In această modestă sumă intră două feluri de mâncare, un pahar de neîntrecută bere de Oppler, său o sticlă de vin de Drăgășani, alb său roșu, după preferința consumatorului.

CASA FONDATA LA ANUL 1859

PAPETERIE-LIBRARIA
ȘI CULORI FINE
LA PENIȚA DE SCRIS
BICIOVSKI
CALEA VICTORIEI 51, Piața Teatrului
— BUCUREȘCI —

FURNITURI DE CANCELARIE

ARTICOLE DE SCRIS ȘI DE DESEN

Registre de comptabilitate

CĂRȚI DE VISITĂ

CULORI FINE PENTRU PICTURĂ

AQUARELLE

Expozițiune permanentă de tablouri executate în țară.

Obiecte de pictură

LUCRĂRI DE BELLE ARTE

TABLOURI, etc.

STABILIMENT

DE

LEGATORIE DE CĂRȚI

3, Str. Mihai-Vodă, 3

UN MAGASIN IDEAL

Voiți voi cu puține spese
Să consumați delicatose?
Adresa primilor băcani
E: DRAGOMIR & DELATEIȘANI!

Doriți ca dînd puțin lei noui
Să inneați ori-ce nevoi
Intr'un bun vin de Drăgășani?
Tot DRAGOMIR & DELATEIȘANI!

Din cauză că'n țară-i eriză
«Eftin și bun» au ca deviză;
Haideți deci nobili gentelmani
La DRAGOMIR & DELATEIȘANI!

BUN

PENTRU CADOURILE „ZEFLEMELEI” No. 7

„DROGHERIA UNIVERSALA”

TOMA BRĂTULESCU

București, — Calea Griviței No. 145, — București

RECOMANDA

REGINA ȘI IDEAL

CEA MAI BUNA APĂ ȘI PASTĂ DENTIFRICE

Flaconul 1 Leu și cutia 75 Bani

NICOLAE A. POPOVICI

Doctor în drept, fost magistrat

ADVOCAT

București.

Smărdan, 53.

Loc rezervat pentru Anunțuri

MAGASINUL DE COLONIALE ȘI DELICATESE

S. G. ȘERBANESCU

— Calea Victoriei, colț cu Str. Regală —

ORIGINALE ROMURI DE BREMEN

ASORTIMENT DE BISCUȚI

ADEVĂRATE ICRE NEGRE DE TAIGAN

Cea mai bună

SUNCĂ DE PRAGA

Localul cel mai recomandat pentru întîlnire la aperitive

VINURI TONICE

VINURI DE DESERT

VINURI DE MASĂ

ȘI SINGURUL DEPOSIT AL TUTULOR

MARCILOR DE CHAMPAGNE

LA STAȚIA FLOREASCA

G. TOMOROVEANU

MAGASIN CU COLONIALE

și diferite

VINURI EXCELENTE

Prețuri estine

Loc rezervat pentru Anunțuri

SOCIETATEA COOPERATIVĂ ROMINĂ DE AVICULTURĂ

DIRECTOR: G. JOCU

ZILNIC: PASERI INDIGENE ȘI STREINE

TAIATE ȘI NETAIATE

OUË PROASPETE, UNT PROASPAT ȘI DE GATIT

UNT ÎN FORME

Lapte dulce și miere de la ADMINISTRAȚIA DOMENIULUI COROANEI PERIS

IN CURÎND DESCHIDEREA MĂCELĂRIEI SISTEMATICE

BUCUREȘCI, CALEA VICTORIEI 88.

MUȘTAR**DIAFAN
ȘI CU
MUȘTOLEȚ**

DIN FABRICA DE LA FILARET

STAICOVICI

De vânzare la toate magazinele principale

DEPOSITUL GENERAL

Depoul de conserve: **STAICOVICI**

STR. REGALĂ, 11 bis.

NICOLAE MARIESCU
DENTIST

53, CALEA VICTORIEI

BUCUREȘTI

LICEUL**ACADEMIA ȘI ȘCOALA COMERCIALA****VIRGILIU POPESCU**

Str. General Florescu, 6-8 — Telefon, 117

AL DOILEA AN DE FUNCȚIONARE

CURSURI PRIMARE, LICEALE, COMERCIALEDupă programa Statului și **ACADEMIA COMERCIALĂ**

pentru

BACALAUREAȚI ȘI FUNCȚIONARICursuri de limbă moderne cu profesori speciali din Germania,
Elveția și Franța.**LIMBE GERMANĂ ȘI FRANCEZĂ****OBLIGATORII** chiar din **CLASELE PRIMARE**

PE LINGĂ ȘCOALA ȘI ACADEMIA COMERCIALĂ FUNCȚIONEAZĂ ÎN

BIUROU COMERCIALîn care pe lângă practica comercială se fac
și exerciții continue de corespondență comercială
ROMÂNĂ, GERMANĂ ȘI FRANCEZĂLa examenele din Iunie și Septembrie, a. c. s'au
romovat și au dobândit certificate valabile 168 elevi

PROSPECTE LA CERERE

CEREȚI**CONSERVELE**

STAICOVICI

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

A.**FARMACIA**FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE

BUCUREȘCI

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ

PENTRU

OXIGEN**LABORATOR SPECIAL**

PENTRU

— ANALISE DE URINĂ —

Toți amicii noștri din provincie sunt rugați să ne ție în curent cu cele ce se petrec în orașele lor. Inștiințăm însă că nu vom publica decât corespondențele scurte, fără personalități ofensătoare și fără pornografii scandaloase. Glume nevinovate, da, cu plăcere

MARELE MAGASIN DE MUSICĂ

JEAN FEDER

BUCUREȘCI. — 54, CALEA VICTORIEI No. 54

(Lângă L'Indépendance Roumaine)

Cel mai mare deposit de

PIANE ȘI PIANINE

din cele mai renumite fabrici

Behstein, Boesendorfer, Schiedmayer, Roenisch,
Hardt Rosenkranz etc.Vinzarea se face cu **BANI GATA** și în **RATE LUNARE**

în condițiuni avantajoase

PIANELE VECHI SE PRIMESC ÎN SCHIMB

INCHIRIERE DE PIANE

MARE DEPOSIT DE INSTRUMENTE MUSICALE

Viori (vechi și noi) Violoncele, Flaute, Mandoline, Țitere etc.,

COARDE FINE**GRAPHOPHOANE AMERICANE**DUPĂ TEATRU, DUPĂ OPERĂ, DUPĂ CONCERTE, TOATĂ LUMEA ÎȘI DĂ
„RENDEZ-VOUS”

LA

BERĂRIA**COOPERATIVĂ**— **PIAȚA TEATRULUI** —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, berea Oppler (Peș) de calitate superioară, vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării împacă gusturile clientelei celei mai exigente.